

O. CE VESTE MINUNATĂ!

IISUS HRISTOS — CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA

„Astăzi s-a născut
Cel fără de-nceput
Cum au spus proorocii”

Cu ajutorul bunului Dumnezeu am ajuns să prăznuim, „la plinirea vremii”, din acest an binecuvântat 2001, primul an al noului mileniu creștin, marele eveniment al Nașterii Domnului sau Crăciunul. Această „plinire a vremii” (Gal. IV, 4), hotărâtă de Dumnezeu încă din veșnicie, spre descoperirea Fiului Său oamenilor, Biserica o repetă an de an, ca pe un praznic sfânt și ales, spre aducere aminte a bine-facerilor primite de la Dumnezeu. Spre înnoirea credinței noastre în Fiul Cel Unul și Întrupat, în Tatăl și în Duhul Sfânt, Treimea cea Sfântă, de o ființă și nedespărțită.

Astăzi, creștinii de pretutindeni se unesc într-un cuget și o simțire duhovnicească, întru a-L preamări pe Acela care s-a întrupat „pentru noi și pentru a noastră mântuire” și, care prin întreaga Sa lucrare, ne-a răscumpărat din ro-

bia păcatului și a morții și, ne-a făcut din nou părtași ai Împărăției Cerurilor.

Astăzi creștinii de pretutindeni văd cu ochii minții slava Lui Hristos, slavă ca „a Unuia Născut din Tatăl plin de har și de adevăr” (Ioan I, 14), slavă cântată de corul îngerilor și omagiată de închinarea magilor de la răsărit, slavă mărturisită de minunile Lui, în toată vremea și în tot locul.

Praznicul de astăzi al Nașterii Domnului, înmiresmat de glasul îngerilor și înfrumusețat de străvechile noastre colinde, ne hărăzește tuturor bucuria negrăită de a fi și noi, în chip duhovnicesc, lângă ieslea săracăcioasă a Betleemului, împreună cu Sfânta Fecioară Maria, cu îngerii, cu păstorii și cu cei trei crai de la Răsărit, și de a ne închina și noi pruncului dumnezeiesc.

Nu sunt graiuri, nici cuvinte, care să poată exprima toată bogăția și frumusețea acestei zile sfinte a Crăciunului, când prin Nașterea lui Hristos a venit „mântuirea la toată lumea”. Când cerurile și pământul tresaltă de bucurie, căci Cel necuprins este ținut în brațele preacurate ale Fecioarei, iar Cel mai înainte de veci și, prin care toate s-au zidit, vine în lume ca să o sfințească și să o îndumnezeiască.

În aceste zile vedem cu toții cât de mare și de slăvită este „taina creștinătății”, care este împlinită în chip desăvârșit de Mântuitorul Hristos, Cel care se întrupează în chip de prunc nevinovat, și pe care atât de frumos ni-l descrie colindul străbun:

„Mititel, înfășețel,
În scutec de bumbăcel,
Vântul bate, nu-l răzbate,
Neaua ninge, nu-l atinge,
Lăudați și cântați
Și vă bucurați.”

Copleșiți de măreția acestui praznic dumnezeiesc, trebuie să ne reamintim iară și iară, ce înseamnă pentru noi Nașterea Domnului. Să ne reamintim de ce credem în Iisus Hristos ca Fiul al lui Dumnezeu, ca Domn și Mântuitor al nostru.

În multe chipuri, prin multe cuvinte și cu nenumărate mărturii, s-ar putea vorbi despre însemnătatea evenimentului Nașterii Domnului. O întrebare esențială în legătură cu acest lucru ar fi aceea: De ce L-a trimis Tatăl pe Fiul Său în lume?

(Continuare în pag. a 2-a)

† **ANTONIE**

Arhiepiscop al Sibiului

și

Mitropolit al Ardealului,
Crișanei și Maramureșului

Ne-am învrednicit și în acest an să ajungem, după o perioadă de post și rugăciune, Ziua cea mare, cea luminată și cea sfântă a Nașterii Domnului sau Crăciunul. Așteptat cu dor și cu nădejde de către cei mici și de către cei mari acest mare praznic ne aduce tuturor în suflete lumina, bucurie și pace.

Și cu cât lumea este mai tulburată, cu cât oamenii speră mai mult la bună-înțelegere și pace, cu atât mai mult praznicul de astăzi ne facem să ne simțim mai apropiați între noi și cu Dumnezeu, mai doritori de armonie și de pace, mai iubitori de adevăr, de dreptate și de sfințenie. Strălucirea acestui praznic, dincolo de exploatarea lui comercială, are menirea de a ne pogori în inimă, în minte și în cuget măreția Celui Întrupat la „plinirea vremii” (Gal. 4, 4), smerenia Sa fără de margini și în același timp darul înălțării sufletești pe aripile credinței, rugăciunii și ale faptei celei bune în slujba deapropelului.

Crăciunul are marele dar de a împreuna cerul cu pământul, lumea văzută cu cea nevăzută și de a face să răsună ca un imn de biruință cântarea îngerească: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună-voare” (Luca 2, 14).

Crăciunul are marele merit de a ne da tuturor o bucurie „care nu se va lua de la noi”, după cuvântul Mântuitorului — pentru că este o bucurie a credinței. A credinței în dumnezeirea Mântuitorului Iisus

Hristos Cel care s-a făcut om, Cel care „S-a smerit pe Sine ascultător făcându-se până la moarte” (Filip. 2, 7).

A credinței în Hristos Cel care este Mântuitorul lumii întregi și a mea ca persoană, credință care dă o bucurie adâncă și adevărată, o bucurie împărtășită de toate generațiile de la Hristos și până la sfârșitul veacurilor.

Crăciunul trebuie să ne aducă aminte de-a pururi de cuvintele îngerului roșite păstorilor din Betleem: „că Ni s-a născut azi un Mântuitor” (Luca 2, 11), și să credem cu tărie că Acest Mântuitor este Hristosul care mântuiește neamul omenesc din lanțurile robiei păcatului și ne hărăzește tuturor marele dar al libertății.

Crăciunul trebuie descoperit de fiecare dată de către noi dincolo de ceea ce are el lumes, dincolo de reclamă, de lumini strălucitoare și de cadouri, și să pătrundem în mesajul lui ceresc, acela al păcii launtrice, al credinței „lucrătoare prin iubire” (Gal. 3, 4) și al dragostei față de semenii.

Numai așa făcând vom prăznuir cu adevărat sărbătoarea Nașterii Domnului, ne vom împărtăși din roadele ei de har și binecuvântare și vom simți cu adevărat că și în ieslea săracăcioasă a sufletului nostru s-a născut:

„Cel fără de-nceput / Cum au spus proorocii”. Să căutăm să fim mai buni, mai des-

(Continuare în pag. a 2-a)

† **VISARION RĂȘINĂREANU**
Episcop-vicar al Sibiului

Armata și Marea Unire

Unirea tuturor provinciilor locuite de români a avut, neîndoios, un caracter plebiscitar, ea fiind hotărâtă de organisme politice reprezentative ale românilor, în cadrul unor impresante adunări populare la care au participat sute de mii de cetățeni. În același timp, actele de unire de la Chișinău, Cernăuți și Alba Iulia au la bază și contribuția armatei române, care a adus pe altarul unității naționale un greu tribut de jertfe, ale celor aproape un milion de fii ai neamului îmbrăcați în haină ostășească și căzuți în Războiul de eliberare și întregire națională 1916-1919.

Prezența armatei române în Basarabia și Bucovina, în timpul când se hotăra unirea lor cu România, patria mamă, se datora solicitărilor organelor conducătoare din cele două provincii, adresate statului român, pentru a interveni cu forța armată în scopul asigurării ordinii în fața acțiunilor detașamentelor bolșevice (în Basarabia), sau a unităților ucrainene (în Bucovina).

În Basarabia, la cererea Consiliului Directorilor Generali (guvernul - n.a.), guvernul român a pus la dispoziția Sfatului Țării un detașament de voluntari ardeleni care sosea din Kiev. Deoarece la intrarea în Chișinău (24 decembrie 1917/16 ianuarie 1918), acest detașament este surprins și dezarmat de trupele bolșevice, Marele Cartier General a încredințat Corpului 6 armată română, format din diviziile 11 și 13 infanterie, 1 și 2 cavalerie, misiunea de a acționa la est de Prut pentru a respinge peste Nistru detașamen-

tele rusești care încercau să treacă în Basarabia și a asigura ordinea în tot ținutul.

Îndeplinind aceste misiuni, militarii Corpului de armată român nu s-au implicat în acțiuni politice, dar evident, prezența acestora a stârnit vizibil libertatea de acțiune a trupelor și forțelor bolșevice, ostile îndeplinirii idealurilor românilor din acest spațiu geografic și a favorizat acțiunile forțelor naționale românești.

De altfel, faptul că în Sfatul Țării au existat voturi împotriva, iar unirea a fost votată cu unele condiții demonstrează caracterul liber al deciziei populației din Basarabia.

Rolul armatei române în realizarea actului unirii Basarabiei cu patria mamă a fost elocvent sintetizat în vara anului 1918 de către Ion Inculeț, care în jurnalul său nota: „Pentru noi moldovenii, pentru mișcarea noastră națională, intrarea armatei române în Chișinău a fost un eveniment de primă importanță, decisiv. Elementele românești au câștigat mai mult curaj și mai multe speranțe pentru viitor.”

În Bucovina, în urma cererii adresate guvernului român de Consiliul Național de la Cernăuți, de a interveni cu forța armată „pentru a apăra drepturile încălcate ale românilor” a acționat Divizia 8 infanterie.

(Continuare în pag. a 3-a)

Col. Prof. univ. Dr. ALEXANDRU BABOȘ
Prorector al Academiei Forțelor Terestre
„Nicolae Bălcescu”, Sibiu

Viers la Nașterea Domnului

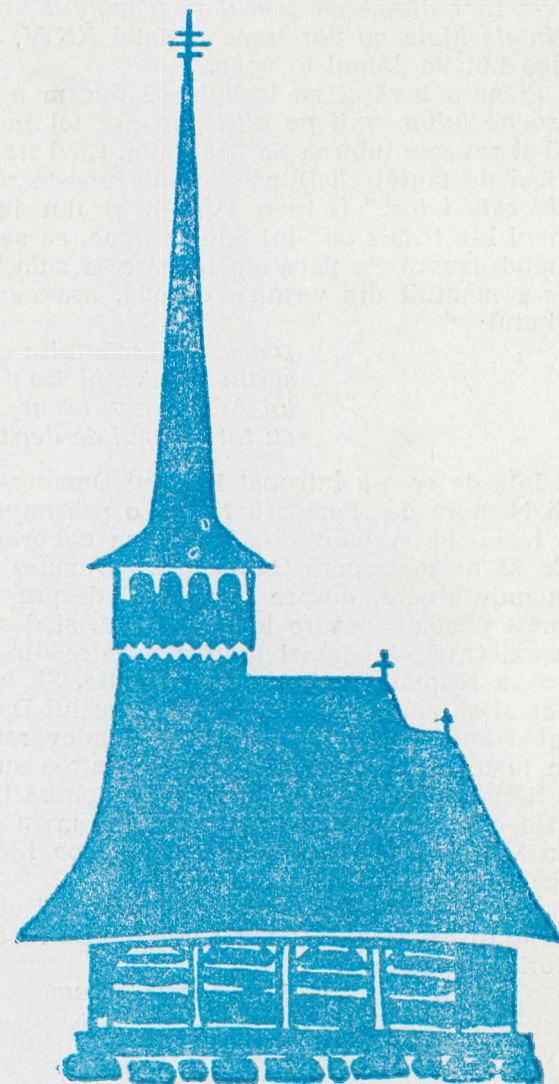
Auzi acum cerule,
Și-ascultă, pământule,
O taină înfricoșată
Și minune-adevărată:

Cel fără de început
Care toate le-a făcut
Pentru prea multa iubire,
Ce-o are spre omenire,

Acum bine a voit
Și din cer s-a pogorât
Din Fecioara s-a-ntrupat
Hristos, ceresc împărat.

Păstorii s-au minunat
Și cântare i-au cântat,
Magii Lui s-au închinat,
Daruri scumpe că i-au dat.

Și noi astăzi să-i cântăm
Și Lui să ne închinăm,
Să-i înălțăm toți cântare
Pentru mila Sa cea mare.

† Visarion Rășinăreanu, „Mergând, învățați“, Sibiu, 2001, 191 p.

De puțină vreme, Prea Sfințitul Episcop-vicar Visarion Rășinăreanu ne-a dăruit o carte despre pelerinii străini în Țările Române, în sec. XVI-XIX. O lucrare folositoare pentru teologi, pentru oamenii Bisericii, pentru toți cei ce iubesc istoria zbuciumată a Bisericii din toate ținuturile românești.

Acum, la sfârșit de an, Prea Sfințitul Episcop-vicar Visarion Rășinăreanu a publicat o carte de predici „Mergând, învățați“. Grijă sa de arhiereu l-a îndemnat să strângă într-un buchet predici și meditații publicate în „Telegraful Român“ sau rostite cu diferite prilejuri ale slujirii sale arhieresti, pentru a aminti mai ales preoților datorită de a învăța cuvântul lui Dumnezeu și de a arăta oamenilor Calea care duce la Dumnezeu.

În cuprinsul celor aproape 200 de pagini, cititorul va fi ajutat să înțeleagă mai bine semnificația sărbătorilor, să intre în atmosfera lor și să-și modeleze viața după icoana sfinților pe care-i amintește autorul. 54 de cuvântări și meditații la praznice împărătești, la Sfinți mari, la Sărbători ale Maicii Domnului, fac din cartea Prea Sfințitului Visarion o lucrare trebuincioasă pentru biblioteca fiecărui slujitor al Sfântului Altar.

Ca o notă de originalitate a lucrării P.S. Visarion subliniem cele câteva predici la pomenirea unor Sfinți mai puțin întâlniți în cărțile de specialitate (Sf. Serafim de Sarov, Sf. Arhidiacon Laurențiu, Sf. Mc. Fanurie, Sf. Mc. Cecilia).

Cercetând izvoare Scripturistice și patristice, P.S. Visarion a reușit să surprindă lucruri esențiale și să le expună într-o formă concisă, mai ales acum, într-o vreme în care predica trebuie să fie atractivă și scurtă. Mereu ocupat de programul liturgic încărcat și de dorința de a se face „tuturor toate“ Prea Sfințitul Visarion găsește întotdeauna timp să lectureze o carte abia ieșită din tiparniță și să scrie o pagină nouă. „Mergând, învățați...“ este o nouă realizare

a unui episcop teolog, misionar și rugător, a cărui bucurie, înainte de toate, este de a sluji Liturgia și de a-L propovădui pe Hristos oamenilor.

Protos. TIMOTEI AIOANEI

Genealogia Mântuitorului

Era obiceiul la cei vechi să se redacteze tabloul genealogic, atunci când se vorbea despre oameni mai deosebiți și neamul din care provin, spre a li se cunoaște originea. Așa, în Vechiul Testament găsim prezentat tabloul genealogic al lui Adam, al lui Noe și al lui Sem.

Pentru a arăta că Iisus este Mesia proorocit și așteptat, Sfântul Evanghelist Matei începe scrierea Evangheliei sale prezentându-ne tabloul genealogic al Domnului.

Cum tabloul genealogic se numește „cartea neamului“, vom vedea care este cartea neamului lui Iisus Hristos, sau genealogia Mântuitorului.

Încă de la începutul Evangheliei, Sfântul Matei anunță că va prezenta „cartea neamului lui Iisus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam“. Aceasta înseamnă că Iisus Hristos nu este un om oarecare. Însuși numele Lui spune aceasta. „Iisus“ este transcrierea grezată a evreiescului „Ieșua“, care înseamnă „Dumnezeu este Mântuitor“, iar „Hristos“ înseamnă „Unsul“, adică Mesia cel proorocit, Izbăvitorul lumii. Ungerea ca binecuvântare cerească consfințește o demnitate cu totul deosebită, de aceea se aplica regilor teocratici, profeților și arhierilor. El provine după trup din seminția lui Avraam și din familia lui David. Aceasta are o importanță deosebită, deoarece Mesia era așteptat ca provenind din Avraam, cu care Dumnezeu a încheiat un legământ sfânt și pe care l-a binecuvântat în mod cu totul deosebit atunci când s-a așezat din poruncă divină în Cnaan: „Și eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare. Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta... Și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului“ (Facerea 12, 2-3). La fel, Mesia va proveni din familia regelui David. El se va numi „Fiul lui David“, conform proorociei pe care Dumnezeu prin profetul Natan o descoperă lui David: „Iată, Domnul îți vestește că îți va întări casa... Voi ridica după tine pe urmașul tău, care va răsări din coapsele tale... Acela va zidi casă numelui meu și eu voi întări scaunul domniei lui în veci... Casa ta va fi neclintită, regatul tău va rămâne veșnic înaintea ta și tronul tău va sta în veci“ (II Regi 7, 12—17).

Tocmai de aceea, „cartea neamului lui Iisus Hristos“ este prezentată pe trei etape sau unități, înscriindu-se 42 de neamuri, împărțite în câte 14, după cum urmează: 1. De la Avraam până la David; 2. De la David până la robia babilonică; 3. De la robia babilonică până la Iosif (logodnicul Sf. Fecicare).

Prima perioadă, începută cu Avraam, se continuă cu Isaac și Iacov, urmând apoi Iuda. Acesta primind apoi binecuvântarea tatălui său i se prevestește că din seminția lui se va naște Mesia: „Nu va lipsi sceptrul din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni împăciitorul cărui se vor supune popoarele“ (Facerea 49, 10).

Perioada a doua cuprinde pe Solomon, fiul lui David, apoi pe Roboam, continuându-se cu alți regi mai buni, sau mai răi, mai evlavioși, sau mai idolatri, care au atras mânia lui Dumnezeu și poporul este dus în robia babilonică sub Nabucodonosor, când Ierusalimul a fost asediat și distrus, iar templul a fost pradat. Reîntorcându-se apoi în patrie, reappare în conștiința poporului idealul mesianic. Este pomenit numele lui Zorobabel, care reclădește templul din Ierusalim. Deși acest templu nu a avut strălucirea celui dintâi, mărirea lui va fi și mai mare - spuneau profeții - fiindcă în el va intra Mesia.

Cartea neamului lui Iisus Hristos se încheie cu „Iosif, logodnicul Mariei, din care s-a născut Iisus, ce se cheamă „Hristos“. Vedem că originea după trup a Domnului este redată pe numele lui Iosif, care nu era tatăl Lui natural, dar conform rânduielilor timpului, copiii erau socotiți ca aparținători aceleiași familii, chiar dacă tatăl lor natural era altul. În acest caz, Iosif era socotit tatăl legal, nu natural, pentru a se întări convingerea că Iisus este Mesia, „Fiul lui Dumnezeu“. Evanghelistul precizează că Iosif este „logodnicul“ Mariei, nu soțul ei, de unde putem vedea clar că Maria, mama lui Iisus, este Fecioară, iar întruparea este de la Duhul Sfânt.

Deși genealogia este prezentată descendent, amintindu-se numele bărbatilor, fiindcă ei constituiau capul familiei, care perpetuează neamul, Evanghelistul ne redă totuși și nume de femei, ca: Tamar, Bahab, Batșeba și moabiteanca Ruth, iar la sfârșit amintește, după cum am văzut, numele Sfintei Fecicare Maria, care talmăcit înseamnă: „Bineplăcută“, „Binemirosoare“, „Plăcută“, „Doamnă“, „Stăpână“.

Pe lângă prezentarea pe care o face Sfântul Evanghelist Matei, urmărind neamurile de la Avraam și până la Iisus, (Continuare în pag. a 3-a)

Pr. Prof. SORIN COSMA

Iisus Hristos – Calea, Adevărul și Viața

(Urmare din pag. 1)

Răspunsul îl aflăm explicit în troparul Nașterii unde ne se spune că prin Nașterea lui Hristos „răsărit-a lumii lumina cunoștinței“. Înno graful creștin, cel care a alcătuit acest imn, a căutat și a reușit să prindă în conținutul lui, în mod sintetic, răspunsul la întrebarea pe care ne-o punem fiecare dintre noi. Venirea Mântuitorului Hristos în lume, trimiterea lui de la Tatăl a fost ca să aducă lumii „lumina cunoștinței“, după care înseta atât de mult întreaga omenire. Aflăm Hristos Domnul, noi, cei ce credem în El, aflăm totul. Aflăm prin El și numai prin El ceea ce trebuie să știm despre Dumnezeu, „Tatăl nostru cel din ceruri“, despre lume ca și creație a miinilor Lui și despre om ca și coroană a creaturii.

Mântuitorul ne-a învățat că numai credința ne lămurește și luminează totul, căci ea este cu adevărat „apa cea vie“ din care cel care bea nu mai însetează (Ioan IV, 14).

Învățăturile Mântuitorului constituie Descoperirea Dumnezeiască cuprinsă în cele două izvoare revelate: Sf. Scriptură și Sf. Tradiție, care stau la baza credinței noastre creștine.

Mântuitorul e „Lumina cunoștinței“, căci El este „Fiul lui Dumnezeu Celui viu“ (Matei XVI, 16) și „Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat“, Unul din Sfânta Treime. El este Lumina, Adevărul, Calea și Viața, adică Cel care dă sens existenței noastre, și aici pe pământ și dincolo în veșnicie. El a întemeiat prin Întruparea, prin învățăturile, prin jertfa și prin Învierea Sa din morți, Biserica Sa ca organism divin-uman, de mântuire și de îndumnezeire a tuturor oamenilor. Biserica pe care El a întemeiat-o și în care ne aflăm și noi astăzi, e cea pe care „nici porțile iadului nu o vor birui“ (Matei XVI, 18). Și tot El este Cel care ne-a încredințat că „cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece“ (Matei XXIV, 35), așa că Biserica Lui va dăinui în veac.

El ne-a învățat că trebuie să ducem o viață morală, și „să ne iubim unii pe alții“, în așa fel încât și Dumnezeu să-și reverse iubirea Sa peste noi. Căci trebuie să fim convinși de faptul că Dumnezeu ne iubeste pe toți, pentru că „El este iubire“ (I Ioan IV, 8), și din iubire față de oameni L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să ne lumineze, și luând asupra Sa păcatele noastre și suferind ocară crucii, ne-a mântuit din veșnica osândă, așa cum glăsuiește colindul:

„ca să facă mântuire
și din veșnica pieire
lui Adam celui căzut
cu tot neamul de demult.“

Iată de ce s-a Întrupat Fiul lui Dumnezeu, a cărui Sfântă Naștere din Fecioara Maria o prăznuim astăzi.

Iată cum trebuie să-i înțelegem coborârea printre noi. Ca să ne descopere totul despre Dumnezeu, despre lumea înconjurătoare, despre oameni și despre rostul nostru pe acest pământ, despre legea morală, și despre Judecata de Apoi, care va cântări faptele noastre din această viață și ne va răsplăti fiecăruia cu dreptate. Să luăm aminte așadar și să căutăm să împlinim legea lui Dumnezeu și dreptatea Lui, pentru a ne bucura cu adevărat de venirea Lui în lume, și de a ne dobândi mântuirea sufletului.

Sărbătoarea Crăciunului e sărbătoarea bucuriei creștine prin excelență. E ziua în care primim în sufletele noastre pe Marele Oaspete, venit din cer, pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

În miez de noapte sfântă, colindătorii care bat la poarta inimilor noastre, ni-l fac cunoscut pe Mesia Cel din veac dorit, pe Care:

„Tatăl L-a trimis în lume
Și se născă
și să crească,
Să ne mântuiască“

„Praznic luminos“

(Urmare din pag. 1)

chiși sufletește unii față de alții, mai iertători față de cei ce ne-au greșit și mai milostivi față de cei lipsiți care, din păcate, astăzi sunt atât de mulți.

Să petrecem cu binecuvântare aceste zile sfinte ale Crăciunului și apoi ale Anului Nou și Bobotezei, în comuniune de dragoste și de frățietate întreolaltă, cercetând cu sârg sfintele slujbe ale Bisericii și rugându-ne cu mai multă stăruință și încredere.

Fie ca acest Crăciun să fie un prilej de bucurie pentru fiecare dintre noi, un popas duhovnicesc în urcușul nostru spre cele înalte și un moment al întâlnirii noastre personale cu pruncul Iisus cel născut în Betleem. Urmă tuturor credincioșilor din Arhiepiscopia Sibului prăcum și tuturor cititorilor foii șagunice „Telegraful Român“ un Crăciun fericit, un An Nou cu bucurii duhovnicești, cu pace, sănătate și mântuire.

„La mulți ani!“

Sfântul Arhidiacon Ștefan sau despre cinstirea adusă de Dumnezeu frumuseții umane

Există în paginile Sf. Scripturi câteva cazuri în care Dumnezeu își arată uimirea și admirația în fața frumuseții de care este capabilă făptura umană. Aș îndrăzni să spun că sunt niște adevărate minuni săvârșite de om asupra lui Dumnezeu. Dacă minunile pornesc dinspre Dumnezeu către om, obligându-l să se deschidă spre realitatea de dincolo, să o vadă și să se raporteze la ea altfel decât o percepe în mod normal, prin aceste puține exemple de care aminteam mai sus suntem puși în fața unei realități cu totul deosebită decât cea pe care o cunoaștem. În pofida ordinii consacrate, în sensul că minunea vine de la Dumnezeu spre om, există câteva minuni săvârșite de om asupra lui Dumnezeu și care, îl vor obliga în consecință pe Dumnezeu să meargă până la capăt, să recunoască cu alte cuvinte măreția și frumusețea făpturii umane și să o cinstască ca atare. Chiar și numai pentru asemenea puține acte de frumusețe, merita ca Dumnezeu să descindă în mizeria noastră lume și să o izbăvească de urâciunea păcatului și a morții.

Aceste adevărate minuni săvârșite de om, L-au făcut pe Iisus să înțeleagă că ființa umană, dincolo de

scăderile sale, trebuie salvată, și prin urmare, i-a tratat pe acei câțiva puțini, dar exemplari, cu toată considerația de care este în stare Dumnezeu, răsplătindu-i pe măsură. Adică dumnezeiește.

Sutașul roman, deci străin de neamul evreu, copleșit de smerenie și socotindu-se nevrednic să-L găzduiască pe Iisus în casa lui, dovadă și o credință puternică, îi va stârni de-a dreptul uimirea și încântarea, Care „minunându-Se” (Mt. 8, 10) în fața frumuseții făpturii sale, va exclama că „nici în Israel n-a aflat atâta credință”, drept pentru care îl va și răsplăti pe măsura frumuseții caracterului său, spunându-i, așa cum nu mulțora avea să le spună, „să-i fie după credința lui” (Mt. 8, 13).

Așijderea, femeia cananeană este și ea un exemplu de frumusețe care prin consecvență, smerenie, credincioșie nesmintită, fără să răspundă în vreun fel la potopul de aparente jigniri și injurii ce i se aduc, precum și la refuzul brutal, va învinge și va câștiga finalmente admirația lui Iisus, obligându-L să exclame cu nerezită încântare „O, femeie, mare este credința ta!”, răsplătind-o și pe ea într-un mod cu totul neobișnuit, dorindu-i să i se împlinească rugăciunea „dă-pă cum voiește” (Mt. 15, 28).

Un alt caz de frumusețe, singular în felul lui în toată Scriptura este și cel al femeii care va unge cu mir picioarele lui Iisus, stergându-le apoi cu părul capului său (Lc. 7, 37—50). Nimeni,

în toată Scriptura n-a mai făcut un gest de o asemenea profunzime și frumusețe. Dincolo de simbolismul intrinsec al gestului „lăsa-ți-o, că pentru ziua îngropării Mele a făcut aceasta” (In. 12, 7), ni se mai vedește aici, în mod deosebit, capacitatea de ispășire a omului, frumusețea lui. Și, profund mișcat, Dumnezeu însuși îi va spune femeii că nu mai are păcate, că i s-a iertat „iertate sunt păcatele ei cele multe” (Lc. 7, 47), ori un om fără păcate, seamănă cu Dumnezeu, singurul fără păcat.

Gestul femeii este oarecum similar celui săvârșit de Iisus în Joia patimilor, când El însuși va spăla picioarele ucenicilor. Totuși, gestul femeii îl întrece pe cel divin. Iisus va șterge picioarele ucenicilor cu

prosopul, pe când femeia cu însuși părul capului. Iisus rămâne în afara gestului, femeia însă, se implică pe de-a-ntregul, topindu-se toată în acest act. În fața unui gest de o asemenea profunzime, Dumnezeu era obligat să meargă până la capăt. Pentru o asemenea frumusețe merita ca Dumnezeu să moară. Atunci a înțeles Iisus că omul, frumusețea făpturii sale merită salvată cu orice preț. Atâta putere de iubire și dăruire din partea omului, „mult a iubit” (Lc. 7, 47), pentru Dumnezeu, a provocat în Dumnezeu cea mai mare putere a Sa, puterea de a ierta păcatele, care îi aparține numai lui Dumnezeu.

Cu siguranță însă că exemplul Sf. Ștefan le întrece pe toate, pentru că ni-

Și totuși, cu toate că umbra morții groznică plana asupra lui, plin de curaj, nu conținește să le arunce în obraz iudeilor adevărul: „voi cei tari în cerbice și netăiați împrejur la inimă și la urechi, voi pururea stați împotriva Duhului Sfânt, precum părinții voștri așa și voi” (FA 7, 51).

Prin curajul cu care a știut să mărturisească Adevărul, ucenicul s-a ridicat la înălțimea Învățătorului, plinindu-l porunca de a-L mărturisi, în orice loc și-n orice împrejurare, cu neîndoită îndrăzneală: „oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisii-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (Mt. 10, 32).

Ceea ce-l va face să fie cu totul deosebit și unic pe Sf. Ștefan, va fi faptul că atunci când mulțimile infuriate se năpustesc asupra-i pentru a-l pierde, el va avea puterea să se roage, aldoma Mântuitorului pe cruce, pentru iertarea și mântuirea vrăjmașilor și ucigașilor săi: „Îngenuncheat, a strigat cu glas mare: Doamne, nu le socoti lor păcatul acesta” (FA 7, 60).

Iată firea umană în toată grandoarea și frumusețea ei. Tablou unic în Scriptură, întrecut doar de scena de pe Golgota. Luciditatea înfruntând fanatismul, logica stând neclintită în fața orbirii și a întunecării minții, bunătatea, senină și suverană, sfidând cruzimea și bestialitatea, ridicându-se deasupra acestora așijderea razelor de soare care străpung și risipesc cu strălucire lor beznă.

Drept pentru care și răsplăta îi va fi pe măsură. În fața ucenicului său neînfricat, a frumuseții sale neasemuite, Dumnezeu nu putea să procedeze altfel, decât cinstindu-l după cuviință, primindu-l întru împărăția Sa cu toată considerația și prețuirea.

În toate descrierile din Sf. Scriptură, în viziunile sfinte ale profeților și până în cele din Apocalipsă, Dumnezeu apare întotdeauna Șezând pe tronul slavei sale celei negrăite. „Am văzut pe Domnul Șezând pe tronul său, și toată oștire cerească stătea lângă

El, la dreapta și la stânga Lui” (3 Reg. 22, 19), așa i se înfățișează Dumnezeu profetului Miheia: Șezând pe tronul slavei sale, înconjurat de mulțimea oștirilor cerești, stând de jur-împrejurul Său. Într-o altă viziune tulburătoare, Dumnezeu „Cel vechi de zile”, I se înfățișează profetului Daniel „așezându-se”. „Îmbrăcămintea lui era albă ca zăpada... Judecătorul se așeză și cărțile fură deschise” (Dan. 7, 9—10). Asemenea Sf. Ap. și Evanghelist Ioan, într-una din viziunile sale apocaliptice, îl vede pe Atotputernicul „Șezând pe un tron în cer” (Apoc. 4, 2).

Șederea lui Dumnezeu pe scaunul slavei Sale, așa cum ne este înfățișat în toate viziunile vetero-testamentare sau în cele apocaliptice, este semnul suveranității, al atotputerniciei divine în fața creaturii și a întregului univers.

Iată însă că în fața Sf. Ștefan, Dumnezeu face un gest nemaîntâlnit în toată Scriptura, primindu-l pe înălțul său mucenic, nu șezând, așa cum ni se înfățișează în toate locurile amintite mai sus, ci stând, căci așa l-a primit Dumnezeu pe ucenicul său: „privind la cer a văzut slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu” (FA 7, 55).

Tălcul ascuns al acestui gest divin cu totul neobișnuit nu poate fi decât acela că religia întemeiată de Hristos nu este una a abstracțiunilor sau a simplelor concepte goale de conținut, ci ea se întemeiază, mai presus de toate, pe relația de comuniune directă și vie, pe apropierea dintre om și Dumnezeu. Dumnezeu ni se face apropiat în măsura în care noi știm să ne apropiem de El.

Pe cei care I se fac cu a-

(Continuare în pag. a 4-a)

Preot NICOLAE STOIA

Armata și Marea Unire

(Urmare din pag. 1)

Misiunea acesteia a fost de a ocroti populația de acțiunile violente ale detașamentelor de militari ucraineni și de a restabili ordinea. Îndeplinindu-și misiunea, ostașii diviziei române nu s-au implicat politic. Ei au permis Congresului general al populației din provincie să decidă viitorul acesteia, prin unirea necondiționată cu România.

Și în Transilvania situația era complexă și tensionată, datorită prevederilor Convenției militare referitoare la armistițiul cu Ungaria. Guvernul ungar, invocând prevederile convenției își aroga dreptul de administrație asupra întregului teritoriu al Transilvaniei de la nord de Mureș și refuza să transmită puterile publice organelor locale ale Consiliului Național Român Central, existente aici. Acest fapt a dat naștere la conflicte frecvente care adesea au luat forma unor masacre ale românilor de către jandarmie, miliție și bandele maghiare.

Pentru a pune capăt unei asemenea stări de lucruri și pentru a evita ca ea să devină sursa unei veritabile tragedii a poporului român din Transilvania, Consiliul Național Român Central a cerut în mai multe rânduri

intervenția urgentă a armatei române. În acord cu guvernul și comandantul trupelor aliate de la Dunăre, Marele Cartier General român a hotărât la 15 noiembrie 1918 ca trupele române să înainteze în Transilvania în limitele indicate de armistițiul de la Belgrad. În timp ce la Alba Iulia națiunea română din Transilvania hotăra asupra viitorului său destin, Divizia 7 infanterie și Divizia 1 vânători depășeau crestele Carpaților, atingând un aliniament care îngloba localitățile Bistrița, Târgu Mureș, Sighișoara, Brașov, respectându-se prevederile convenției de armistițiu încheiate de Antanta cu Ungaria.

Adunarea de la Alba Iulia și-a putut desfășura lucrările fără nici un fel de presiune din partea armatei române, oprită la granița răsăriteană a Transilvaniei.

Deci, în rândul forțelor care au pregătit și realizat unirea - clasa politică, țărănimea, intelectualitatea, propaganda națională, biserică etc. - un rol important l-a avut armata. Ea a fost brațul înarmat al națiunii căreia i-a conferit încredere și a netezit procesul de unire.

Cu multă pătrundere sesiza acest adevăr Nicolae Iorga. Marele istoric aprecia că dacă armata „nu ar fi realizat un cordon de baionete în jurul reprezentanților nației, dușmanii nu le-ar fi îngăduit să se pronunțe asupra unității naționale”.

NOTE:

- 1 Arhivele Militare Române, fond microfilme, rola P.II.2.510, c.285;
- 2 Ibidem, rola P. II 5.221, c.229;
- 3 Nicolae Iorga, *Originea, firea și destinul neamului românesc*, în Enciclopedia României, vol. I, București, 1938, p. 34.

Credință

Nu căuta semne divine aiurea,
Dumnezeu ne este foarte aproape.
Spre zarea albastră ridică-ți privirea
Și vezi cum desparte pământul de ape.

Din noaptea adâncă răsare-o lumină,
Precum și viața reînvie prin moarte.
Așa e și crezul în ființa Divină,
Cu cât crezi mai mult, îl ai mai aproape.

Să crezi și la rău, să crezi și la bine,
Aceasta-i dovada credinței în El.
E acolo, e sus, se uită la tine,
Și-L vezi de-ți ridici privirea spre Cer.

Lt. Col. IOAN PĂREAN
Academia Forțelor Terestre
„Nicolae Bălcescu” Sibiu

Genealogia Mântuitorului

(Urmare din pag. a 2-a)

mai avem în Noul Testament și o altă prezentare a neamului lui Iisus, cea pe care ne-o înfățișează Sfântul Evanghelist Luca într-o formă inversă, ascendentă, de la Iisus până la Adam, până la Dumnezeu. Asociindu-l pe Mântuitorul cu Adam, vedem că așa cum prin firea păcătoasă moștenită de la primul om, suntem supuși păcatului, tot așa prin întruparea „Celui de al doilea Adam”, a Mântuitorului Iisus Hristos putem moșteni firea eliberată de păcat, înnoită prin binecuvântarea lui Dumnezeu spre viață veșnică.

Făcând împărțirea genealogiei Domnului din 14 în 14 generații, ne gândim la faptul că cifra 14 reprezintă dublarea cifrei 7 considerată sfântă, iar 42 dublarea înmulțită cu 3, reprezintă deplinătatea sfînteniei împlinite în persoana celui care o încheie, adică a lui Iisus Hristos.

Am văzut apoi că în cartea neamului lui Iisus apar și femei. Unele din ele chiar păcătoase, altele de alt neam; ceea ce înseamnă că la mântuire sunt chemați toți oamenii, în mod egal: bărbați sau femei; păcătoși sau drepi; din poporul ales sau din alte neamuri.

Observăm că Sfântul Evanghelist ne prezintă neamul după trup al Domnului. Aceasta nu operează să considerăm că Cel ce s-a întrupat este și rămâne Dumnezeu adevărat. Fiind și rămânând Dumnezeu adevărat, El este și Om adevărat, adică Fiul lui Dumnezeu, Fiul Omului, „Fiul lui David”.

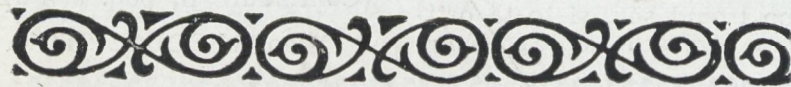
Pericopa Evanghelică referitoare la „cartea neamului lui Iisus Hristos” a fost rânduită de către Biserica să se citească în duminica dinaintea Nașterii Domnului, arătându-ne prin aceasta luarea aminte asupra Personalității divin-umane a Celui ce se va naște pentru a noastră mântuire.

ITINERAR PASTORAL

Din încredințarea și cu binecuvântarea I.P.S. Mitropolit Dr. ANTONIE PLAMADEALĂ, P.S. Episcop-vicar VISARION RAȘINĂREANU a săvârșit următoarele:

- 19 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit slujba de Te-Deum în Catedrală cu prilejul zilei Înalt Prea Sfințitului Mitropolit ANTONIE.
- 20 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie în Capela mitropolitană din Sibiu.
— A participat la festivitatea de acordare a titlului de Dr. h.c. Prof. Dr. Ioannis Karavidopoulos din Tesalonice.
— Seara a slujit Vecernia și Litia în Catedrală.
- 21 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala mitropolitană.
— Seara a slujit și predicat la Vecernie în biserica „Cuv. Paraschiva” din Tâlmăcel, prot. Avrig.
- 24 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a sfințit biserica din incinta Academiei de aviație „Henri Coandă” din Brașov și a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă, rostind cuvânt de învățătură.
- 25 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala mitropolitană.
- 26 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie în Capela mitropolitană.
— A prezidat examenul de capacitate pentru candidații aparținători Arhiepiscopiei Sibiului.
- 28 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit în sobor slujba înmormântării episcopului catedralei din Sibiu, Marin Coman, rostind cuvânt de învățătură.
— Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- 30 NOIEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela „Sf. Andrei” de la Liceul Carol I din Sibiu, rostind cuvânt de învățătură.
— A săvârșit un parastas întru pomenirea mitropolitului Andrei Șaguna în Catedrală și apoi la mausoleul de la Râșinari.
— A sfințit o placă comemorativă pusă pe casa unde a locuit în Sibiu, Al. Vaida Voievod, unul din artizanii Unirii din 1918.
— Seara a participat la Spectacolul omagial de 1 decembrie, organizat de Consiliul Județean Sibiu, în Sala Teatrului.
- 1 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a făcut parte din soborul de arhieresc care a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă și slujba de Te-Deum în Catedrala arhiepiscopală din Alba-Iulia.
- 2 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserica „Sf. Nicolae” din Cismădie, prot. Sibiu, rostind cuvânt de învățătură.
P.C. Preot paroh Nicolae Bărsan a fost hirotosit întru sachelar.
- Seara a slujit Vecernia în Catedrală și a participat la concertul de colinde al grupului „Armonia” al studenților teologi sibiieni.
- 4 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie în Capela mitropolitană.
- 6 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a făcut parte din soborul de arhieresc care a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Catedrala arhiepiscopală din Cluj cu prilejul împlinirii a 80 de ani de la reactivarea Eparhiei Clujului.
- 7 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela „Sf. Muceniță Filoftea” din Sibiu, rostind cuvânt de învățătură.
- 8 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană hirotonind întru diacon pe teologul Lucian-Dumitru Chițu.
— A săvârșit în sobor o slujbă de pomenire la catafalcul prot. Alexandru Comșa din Rupea.
— Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- 9 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în biserica „Sf. Nicolae” din Hamba, prot. Sibiu, rostind cuvânt de învățătură.
P.C. diacon Lucian Chițu a fost hirotonit întru preot pe seama parohiei Măgura, prot. Brașov, iar teologul Florin Gârloaia întru diacon.
P.C. Pr. paroh Liviu Bărbat a fost hirotosit întru sachelar.
— Seara a slujit Vecernia în Catedrală.
- 10 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană hirotonind întru preot pe P.C. diacon Florin Gârloaia pe seama parohiei Spitala-Brașov, iar pe teologul Flavius Munteanu întru diacon.
- 11 DECEMBRIE 2001, — Prea Sfinția Sa a săvârșit Sf. Liturghie arhierescă în Capela mitropolitană din Sibiu, hirotonind întru preot pe P.C. diacon Flavius Munteanu, pe seama Capelei Spitalului din Codlea.

Arhid. VASILE AVRAM

Sf. Arhid. Ștefan

(Urmare din pag. a 3-a)

devărat apropiată și urmări, plinindu-I poruncile, pe acei care se străduiesc să se facă cât mai asemenea Lui prin credință și curajul mărturisitor în fața năpraznelor de tot felul, prin capacitatea de jertfă de sine și puterea de biruință asupra rețelilor și ispitelor, cât și prin păstrarea nesmintită pe calea Adevărului, în-

tr-un cuvânt tot ceea ce constituie frumusețea fapturii umane, pe aceștia și Dumnezeu îi cinstește, așa cum a făcut și cu Sf. Ștefan, pe care l-a primit întru împărăția Sa cea cerească și pururea fericitoare cu toată prețuirea și cinstea pe care numai Dumnezeu știe să le dăruiască frumuseții fapturii Sale.

ANUNȚ

În urma hotărârii Consiliului Arhiepiscopesc al Arhiepiscopiei Sibiului, prețul unui abonament anual la „Telegraful Român”, pe anul 2002 este de 85 000 lei, iar al „Revistei Teologice” de 100 000 lei. Banii se vor vira obligatoriu în contul nr. 2511.1-61.1/ROL B.C.R. Sibiu.

Constantin Popa. Slimnic străveche așezare din ținutul Sibiului, Sibiu, 2001, 152 p.

Cartea pe care o recenzăm este, de fapt, monografia comunei Slimnic, avându-l ca autor pe Constantin Popa, muzeograf la Muzeul de Istorie din Sibiu, muzeu ce face parte din Muzeul Brukenthal. După cum aflăm chiar din Prefață, la baza elaborării au stat o seamă de lucrări, unele publicate, precum monografia semnată de preotul evanghelic Johann Plattner, din 1907, lucrările istoricului Thomas Năgler, slimnicean de origine, altele în manuscris, precum monografia regretatului prof. Ion Tatu, fost director al școlii.

După Prefață și Cuvânt înainte urmează capitolele care abordează condițiile naturale, așezările preistorice, dacice preromane, cât și pe cele din epoca Daciei romane. Urmează, oarecum grupate, alte trei capitole cu referire la marile migrații, cucerirea maghiară a Transilvaniei, respectiv colonizarea sașilor. Operând cronologic, autorul abordează istoria așezării în secolele XIII—XVII, iar preocuparea sa este dublată — ori succedată în alte capitole — de atenția acordată conflictelor sociale din ținutul sibiian și din Transilvania, în situația alarmantă a incursiunilor și atacurilor otomane („turcești” formulează autorul) la nord de Carpați, de disputele din secolul al XVI-lea pentru stăpânirea voievodatului (ulterior, principatului) intracarpatic și de intrarea acestuia în stăpânirea Imperiului Habsburgic. Cu acuratețea istoricului, autorul analizează stăpânirea habsburgică, punctând teme precum răcoala curuților, o nouă colonizare de populație germanică, vremea revoluției de la 1848, situația din timpul Dualismului austro-ungar. Un capitol special este rezervat „Comisației” (comasării) terenurilor arabile din hotarul comunei, fapt ce a condus atât în rândurile românilor, cât și a păturii sărace săsești la o gravă criză social-economică. În continuare, autorul analizează situația locală între cele două războaie mondiale, insistând asupra impactului Marii Uniri din 1918 în istoria locală. Capitole speciale sunt rezervate anilor totalitari, cu nuanțări privind deportarea sașilor în Uniunea Sovietică, colectivizarea, momentul decembrie 1989. Ca istoric cu specialitatea etnografie, distinsul nostru coleg prezintă succesiv economia tradițională, situația socială, învățământul, viața religioasă precum și monumente de arhitectură din Slimnic. Cartea se încheie cu pagini rezervate anexelor, bibliografie selective și ilustrațiilor. Pe scurt, avem în față o carte sobră și densă sub raportul informației științifice și agreeabilă de lectură.

C.I.

„Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire!”

Cu această frumoasă veste îngerească întâmpinăm pe toți cititorii și colaboratorii foii șaguniene, de la Sibiu.

Pacea și bunăvoirea între oameni sunt, la ceasul de față, cele mai dorite bunuri după care suspină atâtea suflete de pe tot întinsul planetei.

Bunul Dumnezeu să le reverse, acum, de Sărbătorile Crăciunului, Anului Nou și Bobotezei, peste lumea noastră copleșită de violență, suferință și teamă.

La mulți ani!

Redacția

Semnalăm • Semnalăm •

● *Mergând, învățați...* de P.S. Visarion Rășinăreanu, episcop-vicar, Editura Oastea Domnului, Sibiu, 2001, 191 p., tipărită cu binecuvântarea I.P.S. Dr. Antonie, Mitropolitul Ardealului.

E o carte de predici care au meritul de a fi scurte, ceea ce înseamnă ușurare de comunicare, pentru că, a predica astăzi înseamnă a transmite prin viu grai sau prin scris Cuvântul revelat al Scripturii.

A predica astăzi înseamnă a te identifica întru totul cu ceea ce înveți tu, ca păstor de suflete, a trăi cu maximă intensitate adevărurile cele mai presus de fire pe care le propovăduiești, adevăruri care conduc pe oameni către viața cea veșnică.

De aceea socotim că apariția unei cărți de învățătură, a unei cărți de predici care să explice dreapta credință întru dreapta făptuire, este un prilej de bucurie duhovnicească.

Felicităm și binecuvântăm această strădanie întru cunoașterea și explicarea adevărurilor de credință ca și a zilelor de praznic din cuprinsul anului bisericesc și cerem ajutorul și harul lui Dumnezeu asupra cititorilor. O recomandăm cu căldură tuturor cititorilor.

★

● La Editura Oastea Domnului au apărut multe cărți bune, printre care: *Hristos — Pâinea noastră zilnică*, de Traian Dorz. Cuprinde 366 scurte meditații biblice pentru zilele anului, — de la 1 ianuarie, la 31 decembrie — Sibiu, 2001, 384 p.

E o carte care adună din scrierile lui Traian Dorz: „Să spunem copiilor noștri întocmai învățătura pe care ne-au dat-o nouă părinții noștri. Să transmitem urmașilor noștri exact bunurile ce ni le-au transmis nouă înaintașii pe care îi urmărim. Nici un popor din lume n-a putut să-și păstreze ființa sa, unitatea sa, independența sa, identitatea sa, caracterul său, fără această continuitate mântuitoare și necesară.

Tradiția noastră, sărbătorile noastre, familia noastră, credința și învățătura noastră, care sunt ca niște rădăcini ale noastre înfipte în pământul și în cerul nostru, ne hrănesc sufletul și trupul nostru și ne țin prezentul și viitorul nostru.

De aceea, toți binefăcătorii poporului nostru și ai credinței noastre așa ne-au învățat și așa au căutat să ne facă să fim.

Dar tot de aceea, toți răufăcătorii noștri au lucrat totdeauna prin cele mai viclene mijloace și feluri spre a ne face pe noi să disprețuim aceste rădăcini, să ne lepădăm, să ne rupem de ele, să nu păstrăm și să dăruim aceste „vechituri” ale noastre, ca să le înlocuim cu altceva „nou”, al lor.”

★

● *Zoroastrism și creștinism. Premise de dialog interreligios și convergență spirituală*, de Liviu Al. Stan, București, 2001.

Încă o carte care promite mult. Dumnezeu să-i ajute.

★

● Editura Agapis publică cartea: *Dumnezeu atotcreatorul* de Protos. Nicodim Mândiță. Cartea apare cu binecuvântarea P.S. Galaction, Episcopul Teleormanului, 2000, 384 p.

Este o carte de teologie populară foarte bună pentru cititorii de rând. Dumnezeu să le dea putere și răbdare celor ce o vor citi.

★

● Editura Pro Transilvania publică cartea: *Arc peste timp*, de Victor Macarevici, București, 2001.

Iată ce spune Nicolae Neaga despre autor și carte: „Colegul Victor Macarevici ne face să reținem acele momente deosebite din viața noastră, când am lăsat viața noastră părintească și tot ce am avut și am plecat spre necunoscut...”

E o carte plină de gânduri frumoase și de amintiri care nu vor trece niciodată.

★

● *A fost odată, în alte vremi*, de Jessica Douglas-Home, Editura Humanitas, București, 2001, traducere din engleză de Delia Războlescu, 237 p.

Este o carte de istorie contemporană.

„În anii '80, Jessica Douglas-Home, ziaristă la revistele britanice: Guardian, Telegraph, The Times și Wall Street Journal, a întreprins câteva călătorii documentare în țările aflate în spatele Cortinei de Fier. Întâlnirile și discuțiile, purtate în circumstanțe inimaginabile astăzi, cu artiști, filozofi și scriitori din Cehoslovacia, Polonia, Ungaria și România i-au dat prilejul de a descoperi cealaltă față, cea neoficială și tocmai de aceea adevărată, a vieții și culturii din lagărul statelor comuniste. Cartea este povestea descoperirii treptate și uimite, de către un intelectual din Vest, a unei lumi considerate la început condamnată la extincție culturală, dar dovedindu-se în realitate a fi universul unei vitalități a spiritului de neîntâlnit în Occident”.

ANTONIE P.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român Sibiu, Str. Mitropoliei nr. 35. Articolele nepublicate nu se înapoiază. Tiparul Tipografiei Eparhiale Sibiu

COMITETUL DE REDACȚIE: Dr. Antonie Plămădeală, Mitropolitul Ardealului — președinte; P.S. Visarion Rășinăreanu - episcop-vicar, — vicepreședinte; Pr. prof. Dr. Dumitru Abrudan — redactor responsabil; Pr. prof. Dr. Mircea Păcurariu.

Abonamentul pe un an: 75 000 lei. Cont nr. 2511.1-61.1/ROL B.C.R. Sibiu. Pentru cititorii de peste hotare costul unui abonament anual este de 25 dolari S.U.A. (cont nr. 2.11.1-61.15 U.S.D.) sau echivalentul în altă valută, B.C.S.A. Sucursala Sibiu.